

'MODELLENWERK
IS NIETS VOOR MIJ.
IK HOU TE VEEL
VAN LEKKER ETEN'

ZE DINEERDE MET EROS RAMAZZOTTI, KWAM OP HET VERJAARDAGSFEESTJE VAN BRITNEY SPEARS EN TOPONTWERPER ROBERTO CAVALLI WILDE HAAR ALS MUZE. VAN HAAR VRIEND KRIJGT ZE OOK NOG ELKE MAAND EEN BOS RODE ROZEN. HEEFT PRESENTATRICE NICOLETTE VAN DAM (25) NOG WEL WAT TE WENSEN OVER?

“Voor zo’n liveshow als de finale van *My Name Is Michael* heb ik klamme handen, kippenvel en buikpijn. Maar zodra ik opkom, is het over en geniet ik. Ik bewonder de echte Michael Jackson om zijn muziek en zijn ambitie. In *This Is It* zag ik een kant van hem waardoor ik hem nóg meer ben gaan waarderen. In de film is te zien dat hij met respect omgaat met zijn collega’s. Ook al gaat iets niet zoals hij het wil, hij blijft rustig. Mijn oma zegt altijd: ‘Wat u niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet.’ Zo is het. Dat is de basis en zo wil ik ook zijn. Natuurlijk laat ik niet over me heen lopen, maar ik ga altijd uit van het goede van de mensen. Dat ze niet met opzet iets verkeerd doen. Als iemand onterecht wordt uitgeoeterd, ben ik degene die er wat van zegt. Dat deed ik vroeger al op het schoolplein. En bij het programma *De Grote Woonwens* kon ik die eigenschap ook goed gebruiken. Mijn interesse in de deelnemers is oprecht. De mensen die wij hielpen, deden bij mij makkelijk hun verhaal. Hun schrijnende toestand raakte me. Zo was ik bij een alleenstaande moeder met vier kinderen in Lutjebroek. De oudste zoon van vijftien sliep in een kast, op vier matrassen. Alle muren waren kaal, er was geen ventilatie en ze konden niet meer rondkomen. Als ik na zo’n opnamedag thuiskom, praat ik er met mijn vriend Bas altijd nog over na.

Ik ben opgegroeid in Amsterdam-Zuid. De laatste jaren is dat net zo’n begrip geworden als het Gooi, maar vroeger was het anders. Het was gewoon een buurtje in Amsterdam, waar mijn opa in 1960 een slagerij opende. Later namen mijn ouders de slagerij over. De buurt werd steeds chiquer. In ons gezin is er nooit wat veranderd, zowel mijn ouders als mijn broer en ik hebben altijd hard gewerkt. Zelfs toen ik mijn televisiecarrière begon in de serie *ZOOP*, stond ik geregeld in de zaak. Met Kerst staan we nog steeds met het hele gezin in de brasserie. Ik ben een echt familiemens. Ik bel mijn moeder soms meerdere keren op een dag en spreek mijn vader ook geregeld. We wonen allemaal bij elkaar in de buurt. Mijn broer liep pas stage in Londen. Dat vond ik leuk, maar ik heb hem toch liever dichterbij. Ook al is hij 22, hij blijft altijd mijn kleine broertje. Omdat mijn ouders vaak met de zaak bezig waren, vingen opa en oma ons vaak op. Ze waren onze tweede ouders. Mijn opa is tien jaar geleden aan kanker overleden. Dat had veel impact. Ik denk nog steeds vaak aan hem

en ik vind het moeilijk om het erover te hebben. Mijn oma spreek en zie ik nog steeds veel. Ze is 73 en nog heel jong van geest. Ze nam mij voor het eerst mee uit, naar de Supperclub. Afgelopen zomer zijn we met het hele gezin op vakantie geweest naar Spanje. We hebben daar staan feesten in een club. Om vijf uur moest ik mijn vader echt meeslepen, want die wilde maar blijven doorgaan.

‘Wacht maar, ik ga ooit Kerst met jullie vieren’, meldde Bas mijn ouders al jaren geleden. Hij kende hen, net als mij, van het uitgaan in de stad. We waren in eerste instantie gewoon vrienden. Gaandeweg kregen we een relatie. Hij is open, lief voor me en begrijpt me als geen ander. En het is nog een lekker ding ook! Meestal wordt er over mij niet zo veel geschreven in de roddelpers. Ik ben misschien een beetje een saai type, ik doe geen bizarre dingen waar je lekker over kunt lullen. Alleen in het begin van onze relatie waren we interessant voor de paparazzi. We werden regelmatig achtervolgd als we op de scooter door Amsterdam reden. Ik weet natuurlijk dat het er bij hoort en sta er niet te lang bij stil, maar toen we in ons huis gefotografeerd waren, vanaf de etage van een buurman, ging dat me te ver. Ik was totaal verbaasd. Zo brutaal! Mijn manager heeft het er ook niet bij laten zitten. Ze hebben schadevergoeding betaald.

Bas is romantisch, dat vind ik zo leuk aan hem. We zijn nu drieënhalve jaar bij elkaar. Elke maand op de tiende, als we weer een maand bij elkaar zijn, krijg ik een grote bos rode rozen. Het zit goed tussen ons, ruzie hebben we vrijwel nooit. Zelfs niet over het huishouden. Ondanks onze drukke levens - Bas is belegger in winkelvastgoed - zien we elkaar veel.

‘MIJN OMA IS JONG VAN GEEST. ZIJ NAM MIJ VOOR HET EERST MEE UIT, NAAR DE SUPPERCLUB’

NICOLETTES FAVORIETEN

- Michael Jackson-clip: “Thriller. Toen ik hem laatst zag, dacht ik nog steeds: wat eng.”
- Film: “*Slumdog Millionaire*. Prachtig!”
- Restaurant: “L’Ozio op de Ferdinand Bolstraat in Amsterdam.”
- Boek: “*De vliegeraar en Dagboek van een geisha*.”
- Sport: “*Fitness of bootcamp*.”
- Stad en land: “Om te wonen: Amsterdam. Om te bezoeken: Parijs, Barcelona en New York.”
- Website: “*Hyves*. Zo ben ik altijd in contact met iedereen.”

We zetten ook geregeld een kruis in onze agenda, dan gaan we lekker samen boodschappen doen, uit eten of een weekendje weg, zoals laatst naar Florence.

Ik heb niet zo'n heel grote vriendenkring. Mijn tijd verdeel ik onder de kleine club mensen die ik belangrijk vind. Om even uit eten te gaan met mijn beste vriendin Judith of met Jamaï, die ik bij Jetix heb leren kennen. Al mijn vrienden zijn ambitieuze, jonge mensen. Zoals Percy Irausquin. Het is alweer anderhalf jaar geleden dat hij overleed. Ik heb het er eigenlijk nooit over in interviews, omdat ik me dan realiseer hoe erg ik hem mis. Ik leerde hem kennen via iemand van een pr-bureau die me vroeg of ik misschien een keer een jurk van Percy wilde dragen tijdens een première. Dat wilde ik graag, ik vond zijn ontwerpen prachtig. Ik begon, net als hij, net een beetje met mijn carrière. Samen gingen we regelmatig naar feestjes waar we alleen elkaar kenden en een beetje liepen te dollen. Hij had altijd mijn poederdoosje in zijn colbert. En als mijn jurk niet goed zat, toverde hij naald en draad tevoorschijn. De dag dat hij overleed, was ik jarig. Ik werd gebeld door *Shownieuws* en ik dacht dat ze

'IK HEB ALTIJD
GEZEGD DAT
IK JONG MOEDER
WIL WORDEN.
DAT WIL IK NOG
STEEDS'

NICOLETTE IN HET KORT

Nicolette van Dam werd op 14 augustus 1984 geboren in Amsterdam. Ze begon haar carrière in de tv-serie *Zoop*, waarvan ook drie bioscoopfilms uitkwamen. Verder acteerde ze in *Baantjer*, *Flikken Maastricht* en *Voetbalvrouwen*. Haar presentatieloopbaan begon ze op Jetix. Daarna stapte ze over naar RTL en presenteert ze *Ik Wed Dat Ik Het Kan*, *De Grote Woonwens*, *Wie Kent Nederland* en de *Achmea Kennisquiz*. Iedere zaterdag is ze te zien in *My Name is Michael*, om 20.00 uur op RTL4. Nicolette woont samen met haar vriend Bas Smit in Amsterdam.

me wilden feliciteren met mijn verjaardag. Maar ze vroegen me om een reactie op het overlijden van Percy. Ik wist het nog niet en dacht dat iemand een flauwe grap met me uithaalde. Van een vriend hoorde ik dat Percy er echt niet meer was. Het was een van de naaste momenten uit mijn leven. Ik mis hem op elk feestje.

Net als de mensen om me heen ben ik ambitieus en perfectionistisch. Ik kan soms best een strebertje zijn, hoor! Altijd al geweest. Op de basisschool oefende ik mijn spreekbeurten op iedereen in de familie. Ik zorgde er altijd voor dat ik indruk maakte. Mijn vader regelde dat ik een kijkje kon nemen in de dierenkliniek of bij een veearts. In de klas vertelde ik zo enthousiast dat al mijn klasgenoten aandachtig luisterden. Dat was het moment waarop ik wist: dit wil ik doen later, mensen een verhaal vertellen. Ik was pas tien, maar ik ben altijd wat 'ouder' geweest dan mijn leeftijd. Mijn moeder vertelt nog steeds vol trots, dat ik met negen maanden al kon lopen.

Afgelopen jaar werd ik 25. Mijn ouders, broer en vriend hadden een feest voor me georganiseerd. Jamaï zong voor me. Bas had een kunstwerk laten maken van mijn leven tot nu toe. Toen ik dat zag, was ik er even stil van: wat heb ik een geluk, wat zijn er veel gave dingen op mijn pad gekomen! Op dat moment nam ik me voor om vaker stil te staan bij alles wat er gebeurt in mijn leven. Of het lukt? Soms. De dingen gaan vaak zo snel, dat maakt het moeilijk. Maar ik probeer het wel.

Wat ik ook moeilijk vind is het nemen van beslissingen. Ik twijfel altijd. Shoppen doe ik daarom liever niet alleen.

Maar als ik kies, kies ik bewust en intuïtief, nadat ik de mening heb gevraagd van mensen die belangrijk voor me zijn. Ook mijn manager helpt me hierbij. Samen houden we in het vizier wat wel of niet leuk is om te doen. Of belangrijker, wat wel of niet past. Een zaterdagavondprogramma met Carlo Boszhard? Natuurlijk! Maar toen ik werd gebeld voor een nieuw seizoen *Voetbalvrouwen*, heb ik nee gezegd. Ik vond het leuk om in de serie te spelen, maar had na twee seizoenen zin in wat nieuws. Natuurlijk spannend, want ik wist niet wat er zou komen. Achteraf gezien heeft het me alleen maar goeds gebracht: *Dancing with the Stars*, het inspreken van een kinderfilm, *De Grote Woonwens* en nu *My Name is Michael*.

Bij mij komen altijd onverwacht gekke, leuke dingen op mijn pad. Zo werd ik twee jaar geleden gebeld door een redactielid van Ivo Niehes *TV Show*. Ivo had via via gehoord dat ik Italiaans sprak en vroeg zich af of ik voor zijn programma een interview wilde doen met Eros Ramazzotti in Milaan. Natuurlijk wilde ik dat! Eros was erg charmant en regelde voor het hele team een leuk restaurant. Ik heb nog steeds af en toe contact met hem. Hij was pas voor een concert in Nederland, toen hebben we elkaar ook nog even ontmoet. Net zo bizar was de ontmoeting met Roberto Cavalli. Toen ik achttien was, was ik op vakantie in New York. Daar werd ik door hem aangesproken. Ik vond hem meteen een aardige man, het klikte. Hij nam mij en een goede vriend van mij op sleeptouw door New York. En ik mocht gekleed in Cavalli mee naar een filmpremière waar Hugh Grant ook was en later naar het verjaardagsfeestje van Britney Spears. Met knikkende knieën liep ik daar over de rode loper. Roberto vroeg me toen of ik modellenwerk wilde doen. Ik ben nog een keer naar Milaan geweest, om te kijken hoe het eraan toe gaat bij een show. Maar ik besepte dat het niets voor mij was. Ik hou te veel van lekker eten om altijd met mijn lijn en uiterlijk bezig te zijn. Sommige mensen verklaarden me voor gek dat ik deze kans liet liggen, maar zo iets moet je echt willen. Achteraf gezien heb ik de goede beslissing genomen, want presenteren en acteren is waar mijn hart ligt.

Mijn dromen voor de toekomst? Ik wil graag meer mooie programma's maken. En ik heb een kindervens. Bij *My Name is Michael* zat ik vaak met tranen in mijn ogen als een kind aan het zingen was. Zó schattig. Mijn moeder was 23 toen ze mij kreeg. Ik heb altijd gezegd dat ik ook jong moeder wil worden. Dat wil ik nog steeds, het liefste voor mijn dertigste. Maar nu ben ik zo lekker bezig met mijn werk, dat ik er even mee wil wachten. Ik weet al wel wat ik mijn kinderen wil meegeven: dat je nooit meer bent dan een ander. Het maakt niet uit wat je doet, al ben je de koningin, zolang je je best maar doet. Zo zie ik dat zelf ook: ik besef goed hoe hard ik ervoor zal moeten werken." 📖

Wat u niet wilt dat u
geschiedt, doe dat ook
een ander niet..

dikke zoen,
Nicolette